

MÜÇADELE BİRLİĞİ

gazetesi

www.mucadelebirligi23.net
mucadelebirligi@gmail.com
t.me/mucadelebirligi
Mücadele Birliği Gazetesi
mucadelebirligi3
mucadelebirligi

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

24 NİSAN 2024 S.04

ABD-NATO Planı da Sökmeyecek!

ABD-NATO güçlerinin, çöküş sürecine karşı ağırlaştıkları yeni savaşlar dizisi ve hızla yaklaşmakta olan büyük yıkım savaşı için hazırlıkları hızlanıyor. Emperyalistler "cephe gerilerine" dönük önlemler alıyorlar. Faşist devletin ve dinci faşist iktidarın birleşik devrim baskısından kurtarılması, en azından bu baskının hafifletilmesi, dahası, özellikle Ortadoğu'da bir NATO ordusu olan Türk ordusu eliyle denetim kurulması... Mevcut operasyonu ilk elde öne çıkan nedenleridir.

Bağdat Seferi: Savaş Kesin, Zafer Değil!

"Taban Maaş Hakkı Ne Oldu?"

Yağlı Elleri İşlenen Dersler

Agrobay'ın İşçi Kadınları Bize Ne Anlatıyor?

ABD-NATO Planı da Sökmeyecek

Manşet

Davul zurna çalarak ilan ettiler işgal saldırısının gelişini. Bilinen, görülen bir olguydu bu. Hakan Fidan, İbrahim Kalın mekik dokuyup durdular bölgede. Daha seçimlerden önce cümle cihana duyurdular.

Derken sıra RTE'ye geldi. Irak ordusunu Kürt özgürlük hareketine karşı savaşa sürme umuduyla Bağdat'a gitti. Irak Hükümeti, teselli ikramiyesi kavında, PKK'yi "yasaklı örgüt" kapsamına aldı. Ardından Erbil'e geçti dinci faşizmin başı. KDP'nin uzun süredir doğrudan Ankara'nın yönlendirmesinde ve Ankara ile işbirliği halinde, Kürt özgürlük hareketine karşı hareket ettiği herkesin malumu. Bu ziyaret, bu durumu daha bir görünür kıldı. Amcasının yeğeni, Neçirvan Barzani, bu işbirliğinden ağzı kulaklarında bir görüntü verdi.

RTE'nin ziyaretinden önce Metina bölgesine yoğun hava bombardımanı başlamıştı zaten. Ardından TSK'nın "adım adım ilerleme taktiği" kullandığı yansıdı haberlere. Medya Savunma Alanlarında yediği darbelere sonra TSK'nın askeri taktiğini değiştirdiği, daha temkinli hareket ettiği anlamına geliyor bu.

Tüm bunların üzerine 23 Nisan'ın ilk saatleri itibariyle Brüksel'de Medya TV ve Sterk TV binalarına baskın düzenlendi. Polis, binadaki elektronik ekipmanları kullanılamaz hale getirirken, bütün kayıtlara da el koydu. Açık ki televizyonları susturabilmek için bir "suç unsuru" yaratmak niyetinde.

Aynı sıralarda Paris'te altı yurtsever devrimci gözaltına alındı. Ayrıca İsveç, Almanya, Fransa vb. Ülkelerde politik sığınmacıların son dönemde Türkiye'ye iade edilmesini eklemek gerek.

Tüm bunlar, önümüzdeki gelişmelerin Türkiye'yi aşan bir planın devreye sokulması olduğunu gösteriyor. Hiç tartışmasız, olup bitenler bir ABD-NATO operasyonudur; ABD-NATO önderliğinde birleşik devrim karşı tüm cepelerde saldırıya geçilmesidir.

ABD-NATO güçlerinin, çöküş sürecine karşı giriştikleri yeni savaşlar dizisi ve hızla yaklaşmakta olan büyük yıkım savaşı için hazırlıkları hızlanıyor. Emperyalistler "cephe gerilerine" dönük önlemler alıyorlar. Faşist devletin ve dinci faşist iktidarın birleşik devrim baskısından kurtarılması, en azından bu baskının hafifletilmesi, dahası, özellikle Ortadoğu'da bir NATO ordusu olan Türk ordusu eliyle denetim kurulması... Mevcut operasyonun ilk elde öne çıkan nedenleridir.

Birleşik devrim ve yurtsever hareket topyekun bir saldırı altına alınmak isteniyor. Devrimimizin tüm toplumsal güçleri, işçi ve emekçiler, gençler, kadınlar, bu saldırılar karşısında uyanıklığı elden bırakmayacaktır.

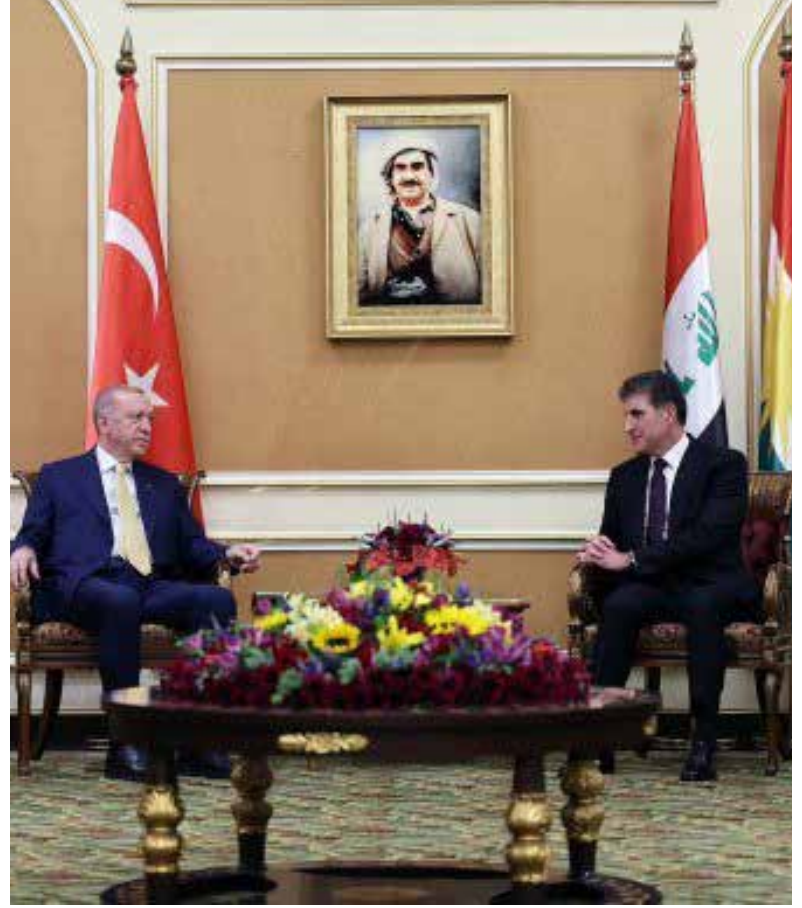
Faşist devletin tüm umutsuz girişimleri gibi, bu ABD-NATO operasyonu da sonuçsuz kalacak. Zamanı gelmiş, koşulları olgunlaşmış bir toplumsal devrimi zor yöntemleriyle durduramayacaklarını yeniden ve yine yaşayarak öğrenecekler.

Önümüz 1 Mayıs. Taksim başta olmak üzere, tüm kentlerde 1 Mayıs'ta meydanlara akacak olan işçiler, emekçiler emperyalist efendilerin ve işbirlikçi tekelci sermaye düzeninin ayakları altındaki toprağı sarsmaya devam edecek. İşçiler, devrimci güçler Taksim'de ısrar ediyorlar. "Taksim'de ısrar Devrimde ısrardır".

Bu toplumun bağrında mayalanan birleşik devrim mutlaka zafere ulaşacak!

Bağdat Seferi: Savaş Kesin, Zafer Değil!

Editör

Beklenti, dinci faşist iktidarın başının Bağdat seferinden sonra saldırının başlayacağı idi. Hayır, beklemediler!

RTE, Bağdat'a ayak bastığında Metina'ya yönelik işgal saldırısı çoktan başlamıştı. Tek başlarına yapacakları savaştan sonuç alamayacaklarını biliyorlardı. Ama sanki Bağdat'ın yanlarında yer alması kesinmiş gibi, Bağdat seferinin sonucunu beklemeden saldırıyı başlattılar.

Önemsiz bir kaç anlaşma dışında Bağdat'tan elleri boş döndü diyebiliriz. Ama Erbil'den değil. Erbil'de KDP yönetimi faşist devletle işbirliğinde yola tam gaz devam edeceğini gösterdi. Erbil'in başındaki, amcasının yeğeni, Neçirvan Barzani, RTE ile verdiği resimde pek mutlu görünüyordu. Ağzı kulaklarında desek yerinde.

Kürt halkına, Kürdistan Özgürlük Hareketine karşı ittifak ve işbirliği elbette bununla sınırlı değildi. Irak hükümeti, çaresiz ve etkisizliğinden bu ittifaka bodoslama dalmadı. Sorunları ve iç çelişkileri uygun değil böyle bir ittifak için.

Ama ne önemi var! ABD ve NATO, bir dünya savaşına hazırlık yapar ve Rusya'ya karşı yavaş yavaş bizzat savaşa dahil olmaya başlarlarken, Ortadoğu'da en önemli müttefiklerinin başı belada olsun istemiyorlardı. Bu sefer soruna doğrudan ve bizzat el attılar. Brüksel'de harekete geçtiler.

Belçika polisi, Sterk TV ve Medya Haber stüdyolarına gecenin ortasında baskın yaptı. Fransa polisi hemen hemen aynı saatlerde Drancy Demokratik Kürt Toplum Merkezi'ni bastı ve altı üyesini gözaltına aldı. NATO-ABD ikilisinin koçbaşı rolüne soyunan Fransa ile Belçika'nın Türkiye ile eşgüdümünü görmek için şunu da eklemeli. Aynı günün sabahı Türk polisi toplamda dokuz yurtsever

Kürt halkının özgürlük savaşının, Kürdistan devriminin en büyük düşmanlarından biri ABD-NATO ikilisidir. Teorik mülhazalar yani emperyalizmin özgürlük ve demokrasiye ilişkin karakter çizgileri konusu bir yana, bu ikili, Ortadoğu'da NATO'nun en büyük ikinci ordusuna sahip devletin temellerinin sarsılmasına yol açacak devrimci bir gelişmeye tüm güçleriyle karşı dururlar.

gazeteciye, İstanbul, Ankara ve Riha'da evleri basarak gözaltına aldı.

Hem Türkiye'deki, hem de Avrupa'daki baskınlarla ilgili açıklama yapan Yurtsever bir Kürt gazetecinin sözleriyle söylersek, "Şimdi Bağdat'ta NATO merkezli bazı anlaşmalar yapıldı, çok daha büyük bir operasyon geliyor".

Bağdat'ın operasyona, daha doğrusu Kürt halkına ve KÖH'e karşı bizzat savaşa girip girmeyeceği tartışmalı bir konu. NATO merkezli ve Erbil'in dahil olacağı "büyük bir operasyon"un kapıda olduğu tartışılmaz.

Bu gelişme, anlamak istemeyen veya anlamamazlıktan gelenlere şu gerçeği bir kez daha gösterdi: Kürt halkının özgürlük savaşının, Kürdistan devriminin en büyük düşmanlarından biri ABD-NATO ikilisidir. Teorik mülhazalar yani emperyalizmin özgürlük ve demokrasiye ilişkin karakter çizgileri konusu bir yana, bu ikili, Ortadoğu'da NATO'nun en büyük ikinci ordusuna sahip devletin temellerinin sarsılmasına yol açacak devrimci bir gelişmeye tüm güçleriyle karşı dururlar.

Türkiye'nin "Kürt Sorunu"na çözümü budur! "Erdoğan çözümü buzdolabından çıkar!" diye seslenen işbirlikçi ve uzlaşmacılar, bundan sonra şapkalarını önlerine koyup düşünürler mi? Sanmıyoruz. Yüzyıllık katliamlar tarihinden ders çıkarmayanlar son bir örnekten mi ders alıp düşünce değiştirecekler?

ABD-NATO ikilisinin tam desteği ile, bugüne kadar olduğu gibi, savaşa girişecek, şanslarını bir kez daha denemekten vazgeçmeyecekler. Ama zafer elde edemeyecekleri kesin! Çünkü özgürlük hakkı için ayağa kalkan bir halkı yenen bir güç dünya tarihinde görülmemiş değil.

Zafer, mutlaka kazanılacak! Ama uzlaşma ve işbirliği çağrılarıyla; "diyalog ve çözüm"le değil, birleşik devrimle kazanılacak!

Savaşa karşı Türkiye ve Kürdistan halklarını birleşik devrim için ayağa kaldıralım!

İşçi Kadınlar En Öne, 1 Mayıs'ta Taksim'e!

İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Açlığın, sömürünün, geleceksizliğin giderek arttığı bugünlerde milyonlar işçi, emekçi her gün soluksuz bir yaşam savaşı veriyor.

Bu savaşın en ağırlaştırılmış halini proleter kadınlar yaşıyor. İşçi ücretlerinin alt sınırdan tutulması için daha düşük ücretlerle çalıştırılan, patronların tüm baskıları karşısında çalışmak zorunda kalıp işten çıkarılacak ilk sıralarda olan, güvencesiz ve esnek saatlerde çalışan milyonlarca işçi, emekçi kadın fabrikalarda, atölyelerde, iş merkezlerinde sömürülüyor.

Kapitalist sistemin kadınları sömürsü bu kadarla kalmıyor, paydos zilin çalmasıyla biten işler eve gelince yemek, temizlik, çocukların bakımı gibi ev içi işleri de yapmakla devam ediyor. Kapitalist sistem, işçilerin hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu temel gereksinimleri de kadınların sırtına yüklüyor, ev içi emeği görünmez kılarak bu sömürü düzeninden daha fazla kar elde ediyor.

Bir avuç zengin için daha fazla kazanması için işçiler katlediliyor. Denetimsiz ve işçi sağlığını hiçe sayarak çalışmak zorunda olduğu iş yerlerinde her gün en az 6 işçi hayatını kaybediyor. Milyonlarca işçinin emeğiyle zenginleşen sermayedarlar, şirket hacimlerini büyütürken işçilerin sofrasındaki tabaklar eksiliyor. Tüm bu sömürü düzeni, kadınların ezilmişliklerini katmerleyerek geçimini sağlayamadığı, işsiz kaldığı, geleceksizlik sarmalına düştüğü için şiddet gördüğü evlerde yaşamaya mecbur bırakıyor. Aynı düzen, kadın işçileri ağır mobbing şartları altında patronların tacizine, baskısına karşı savunmasız bırakıyor.

Rant ve talandan beslenen bu sömürü düzenine mecbur değiliz! Tüm dünyada derinleşen kapitalist krizin yarattığı bunalımlar ve çürümüşlük karşısında mücadele eden, örgütlenen, insanca bir yaşamın düşünüyü büyüten işçi ve emekçiler sokakları, meydanları, üretim alanlarını dolduruyor. Her eylemde, isyanda en önde yer alan kadın işçiler yalnızca kapitalist sistemin sömürsüne karşı durmuyor, onlara dayatılan makbul kadınlık sınırlarını parçalayarak erkek egemenliğine karşı da savaşıyor. Birbirinden öğrenen ve güçlenen, önü durdurulamaz bu büyük devrimci güç; işçi sınıfı, bütün sömürü ve tahakküm biçimlerine son verecek insanlığın kurtuluşu için yürüyor.

Üretimin, yaşamın, emeğin paydaşı kadınlar! Fabrikalarda, atölyelerde insanlık dışı koşullarda çalışan işçiler, okullarda, hastanelerde güvencesiz çalışan emekçiler, yaşamın tüm yükünü omuzlayarak evlere hapsedilen ev emekçisi kadınlar, geleceksizleştirilen genç kadınlar.. Bu çağrımız sizedir. İşçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ta gelin sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için hep birlikte mücadeleyi büyütelim.

Emekçi Kadınlar / EKA

İşçi Sınıfının Yönetmesini Kabul Edecek miyiz?

Temade Çınar

Beş yıl önce İşçi Temsilcileri Konseyi Hazırlık Komitesi toplantılarının birinde serbest kürsüye çıkan bir işçi, "İlk defa buradayım, bu taraftayım. Yıllardır işçiyim, sendikalı iş yerlerinde de çalıştım. Bizi eğitimlere etkinliklere götürürlerdi. Biz sandalyeleri dizer oturur, bize anlatılanları dinler, sonra alkışlar ve sandalyeleri toplardık. Bizim için etkinliğe gitmek demek buydu. İlk defa buradayım ve bundan sonra da bu tarafta olacağım" demişti. Bu konuşma, daha önce başka yazılara da konu oldu.

Sosyalizme inanan hemen her devrimci, sosyalizmin; üretim araçlarına el koyacak ve onları kullanacak olan işçi sınıfının diktatörlüğü olduğunu bilir ve kabul eder. Teorik olarak böyle. Ancak yarın devrim olsa, işçi sınıfı iktidarı olsa ülkeyi nasıl yönetecek? Bugün türlü çelişkileriyle tanıdığımız sınıfın içinde, henüz sınıf olduğunun bilincinde bile olmayan hatta, düşmanına sıkı sıkıya sarılmış olanlar dururken.

Önceden sormakta da, cevap almakta da yalnız kaldığımız bu sorunun sahibi, sorusunu eline aldı. "Sendika yöneticileri, temsilcileri bize ilkokul öğrencisiymiş gibi davranıyor. Kimsenin bize şeflik yapmasına ihtiyacımız yok. İş yerinde şefler, formenler, sendikada bu ağalar... Biz onlardan daha çok şey biliyoruz. Soru sorsak cevap veremiyorlar. Biz birbirimizden öğreniyoruz. İş yerinde de işleri biz yürütüyoruz, yöneticiler olmasa da biz işleri yürütürüz, biz olmazsak bu işler yürümez." Mücadeleye ilk adımını atmış işçilerin, farklı görüş ve farklı üsluplarla dile getirdikleri gerçekler, aşağı yukarı bunlar.

Uzun yıllardır herkesin yapabileceği herhangi bir iş için bile lise diploması, sertifika vb. arandığını biliyoruz. Bugün herhangi bir alana gittiğimizde işçilerin arasında lise, üniversite mezunlarının olduğunu, okuyan araştıran işçilerin bizlere yasaları, yaşadıkları çelişkileri hemen, ustaca anlattığını görüyoruz. Mavi ya da beyaz yakalı kadın ve erkek işçiler, buldukları yerde olup bitenler hakkında belge toplayıp birbirleriyle paylaşıyor, bunların sistemle bağlantısı üzerine tartışıyor, sınıfsal konumları hakkında birbirlerinin kararlılığını yokluyorlar.

Daha önce bireysel çıkışlar yapanlar bir süre sonra gündemli, planlı toplantı yapmayı, kolektif birikimin gücünü öğreniyorlar. Çalışmanın kolektifliği örgütlenmeye uyarlanıyor. Türlü çatışmalar, ilerlemeler ve gerilemelerle mücadele, çocuklarını eğitiyor. Hele bir adım atmaya görsünler. Her gün, her saat, her dakika sermaye ile çatışarak yaşamayı öğrenen işçiler kâh sessiz kalıp erteleyip dişlerini sıkarak, kâh yumruklarını göstererek yaşıyorlar. Her an işini kaybetmek, yaşamdan kovulmak tehdidiyle karşı karşıya... Gerçek bir örgütlenmesi, mücadeleciler bir sendikası yoksa yapayalnız... Bir aylık işsiz kalmak demek, aylarca belini doğrultamayacağı biriken ödemeler demek... Maaşı geciktiğinde de, hesabına yatırılan asgari ücretin bir kısmını geri verirken de bileniyor. Fazla mesainin angarya haline geldiği durumlarda da, sağlığı söz konusu olduğunda kimsenin onu umursamamasında da... Bütün bu saldırılar altında dostu, düşmanı listeliyorlar. Sorularını soracak doğru kişileri arıyorlar. O kişileri bulduklarında ise sıkı sıkı sarılıyorlar. O zaman sorular bombardıman gibi geliyor. Hiç olan, yok sayılan, her şey oluyor...

İşçiler hem pratik olarak, hem de edindikleri birikimle yönetmeye hazırlar. Devrimci durumu savunanlar, bu durumun temellerinin, sınıfın devrimciliğinden geldiğini de savunuyor. "İşçi sınıfı sadece en ileri değil aynı zamanda en insani sistemi kuracaktır." Bunu içtenlikle söyleyen her devrimci ya da demokratın savaşı da

sonuna kadar sürdüreceği olanın sadece işçi sınıfı olduğunu bildiğini de kabul ediyoruz. Öyleyse aydın sınıfının, geleceğini kuracak ve yönetecek olan sınıfa şimdiden yönetmeyi öğretmeye başlaması gerekmez mi? Bu konuda ısrarlı devrimci aydınlar var. İşçi sınıfının sınıf bilinciyle donanmasına hayatını adanmış, gelecekte bugüne bakabilen aydınlar... Onların dışında kendini aydın, demokrat ve hatta devrimci olarak tanımlayanlara, zaman zaman işçileri cahil ve korkak bulduklarını söylemeden duramayanlara sorumuz açık: İşçi sınıfının yönetimini kabul edecek misiniz? Bu soru, cevabı sizin kabul edip etmemenize bağlı olduğundan değil, kendi varlık yokluk sorunuza ne kadar adapte olabileceğinizle ilgili. Tarih akıp giderken kimseyi beklemeyecek, ona uyum sağlayamayanları bulamamıza katıp sürükleyip götürecektir.

Bugün işçi sınıfının örgütlerini ele geçirmiş olanlar, ona hükmettiğini zannedenler, tıpkı patronlar gibi yanılıyorlar. Sanki onun temsilcisiymiş gibi onun yerine karar verme hakkını kendinde görenler, bugün sınıfın baskısıyla Taksim'in kapısında bir ileri iki geri sendeliyorlar.

Yozgat'ta bir işçi şehrin tarihindeki ilk 1 Mayıs kutlama hazırlıklarını yaptıklarını anlatıyor, "Pankartımıza 'İşçiler Demokrasiyi Öğretiyor' yazacağız" diyor. Henüz sosyalizmi öğrenmemiş bir işçi olduğundan, onun yerine biz tamamlayalım:

"İşçiler demokrasiyi öğretiyorlar ve öğretecekler!"

“Grev Sayesinde İlk Defa Ailemizle Bayram Geçirdik”

Serpil Ünal

İzmir Kemalpaşa'da bulunan Abaloğlu-Lezita'da greve çıkan işçilerin mücadelesi 50'li günlerine ulaştı. Patronun baskılarına, tehditlerine hatta jandarmanın darp ederek gözaltına almasına rağmen işçiler büyük bir kararlılıkla grevi sürdürüyor. Lezita işçileriyle çalışma şartları ve grev süreci üzerine konuştuk.

Lezita işçilerinin sendikalaşma ve greve çıkma süreci nasıl gelişti?

Mehmet Emin Dikici: Üç yıl süren bir sendikalaşma sürecimiz var. İlk sendikalaşma sürecinde de gücümüzü göstermek açısından bazı eylemlerimiz oldu. İş yavaşlatma, içeri girmeme, alkışlı sloganlı protesto vb. eylemler yaptık. Sendikalaşma sürecimiz hedefine ulaştı, çoğunluğu sağladık. Gerekli başvuruları yaptık, hukuki süreç bizim lehimize tamamlandı ve yetkili sendika olduk. Ama patron TİS masasına gelmedi. Sanki hiç böyle bir süreç yokmuş gibi. Sendika taslağı sunuldu ama bu taslak üzerinden hiçbir görüşme olmadı. Bizim greve gitmek dışında başka seçeneğimiz yoktu. Çünkü 3-4 yıllık emeğimiz boşa gidecekti. Sendikanın yetkisi düşecekti. Grevden 2 ay önce işçilere çok yoğun baskılar başladı. Fabrikada 2000'e yakın işçi üyeydi ama greve çıkmamaları için ikna, baskı, tehdit her yöntemi denediler. Bire bir görüşmeler yapıldı, ikna etmek için para teklif edildi. E-devlete girip istifa etmeye zorlandı. Korkup greve çıkmayan çok insan oldu.

Geçtiğimiz hafta jandarma saldırısı ve gözaltılar oldu? Jandarma sürekli olarak baskı uyguluyor mu?

Grev günü olması gereken, sabah servis geldiğinde jandarmanın bizim nezaretimizde aracı durdurup greve katılmak isteyenlerin inmesini sağlamaktı. Ama ne yazık ki, araçların

durmasını engelledi. Ve insanlar fabrikada turnikeden geçirilip içeri alındı. “İçeri girin bir bakın, herkes çıkıyorsa siz de çıkarsınız, hele bir öğlen olsun duruma bakın olmazsa yine gelirsiniz” gibi bahanelerle insanlar fabrika içinde indirildi. Tabii, zaten jandarmanın alandaki konumlanması tamamen özel güvenlik gibi. O saldırıda da “karayolunu kapatıyorsunuz, kamuya açık alanı kapattınız” gibi anlamsız bir gerekçe ileri sürdüler. Alana ilişkin bir itiraz olup tartışma yaşanınca insanlar tabii ki yola doğru çıkmak zorunda da kaldılar. Burası fabrikanın önü biz fabrika önünde grev yapmayacaksa nerede yapacağız? Böyle bir süreç yaşadık ne yazık ki. Hala da alandayız biz kazanıncaya kadar da buradayız. Desteğe gelen, davet eden dostlarımız oluyor. Grevimiz kazanacağımıza olan inancımızla devam ediyor.

Lezita işçisinin çalışma koşullarını da aktarır mısınız?

Gıda sektörü başka iş kollarına göre daha kolay bir sektör gibi görülüyor. Fakat gıda sektörünün de kendine özgü çalışma koşulları ve buna ilişkin zorlukları var. Burada sürekliliği olan bir üretim döngüsü var. Bunlarla birlikte bizim bir soğuk zincir sürecimiz var. Soğuk bir ortam gerekiyor. Ve içerisi soğuk, en fazla 7 derece olabiliyor. Biraz yükselmeye başladığında klimalar açılarak soğutuluyor. İşçiler, ürünlerin korunması açısından bu soğuk ortamda çalışmak zorunda. Fakat bu soğuk orta-

ma uygun giysi ve malzeme verilmiyor. Bizim kıyafetlerimiz ince kalıyor. Özellikle de bant sistemi olduğundan çok hızlı bir tempoyla çalışmak zorunda kalıyoruz. Bu yoğun çalışmada terliyoruz ve bir an durduğumuzda o ter soğuyarak hastalanmamıza neden oluyor. Bir çok arkadaşımız bu nedenle sürekli soğuk algınlığına bağlı hastalıklara yakalanıyor. Hastalanınca rapor almak zorunda kalıyorlar ve rapor aldıklarında da patron bir noktadan sonra bu raporları “haklı sebeple iş akdinin feshi” şeklinde kullanıyor ve tazminatsız işten atmalar yaşanıyor. Çok yoğun çalışmamamıza rağmen ücretler çok düşük. Fazla mesailer çok yoğun, bu yoğunluk da bir süre sonra işçiler açısından problem olmaya başlıyor. Bu yoğun çalışmaya karşılık ücretlerin çok düşük olması nedeniyle de kimse memnun değildi. Çünkü geçinebileceğimiz bir ücret alamıyoruz. Bize yakın yerlerde beyaz et ürünleri işleyen fabrikalar da var. Banvit, Keskinöğlü vb. fabrikalarda işçiler sendikali ve buna göre de çalışma koşulları ve ücretleri var. Böyle bir durum varken biz niye sendikasız olalım, niye çok daha fazla çalışıp, çok düşük ücretler alalım?

Peki izin ve tatil günleri nasıl Lezita'da?

Bizim sektörümüzde bayramın son günü her zaman çalışılıyor. Bayramın birinci en fazla ikinci günü çalışılmaz son günleri mutlaka herkes fabrikadadır. Ben sekiz yıldır

Çalışma Bakanlığı 'kayıt altında yabancı işçi çalıştırılabilir.' diye izin vermiş. Bu buradaki işçi açısından bir ücret kaybı yaratabilir. Diğer yandan farklı milliyetlerden insanlar açısından çatışmaya neden olabilir.

çalışıyorum. İlk defa bayramı rahatça ailemle geçirdim. Grevde olmasaydık bayramda çalışıyor olacaktım.

Lezita işçilere ücret ödeyemeyecek küçük bir firma değil. Üretim kapasitesine baktığımızda, elbette çok büyük bir fabrika ve bilinen de bir marka olmuş durumda. Lezita'yı marka yapan da biziz. Bizim emeğimizle alinterimizle büyüdüler. Ama ne yazık ki, emeğimizin karşılığında bir ücret alamıyoruz. Tanınmış bütün markalar da böyledir. İşçilerin özverili çalışması olması o markalar da olamazlar inanın. Biz, bir tatil gününü ailemizle çocuklarımızla geçirmek istesek mesaiden çıktığımızda yorgunluktan bitmiş, hırpalanmış halde oluyoruz, bir yere gidebilecek halimiz kalmıyor.

Lezita işçilerinin talebi nedir?

Biz sendikalı bir şekilde işimizin başına geçip üretmek istiyoruz. Lezita çok kazanıyor, biz de kazanalım, geçinebileceğimiz bir ücret alalım, fazla mesailerimizi alalım, tatillerimizi kullanabilelim. Onların sıkıntılı günlerinde çalışanlar nasıl fedakarlık yapıyorlarsa, onlar da kazanırken bize hakkımız olanı versinler. Patronlar yılda %800, %1000 gibi kar rakamları açıklıyorsa işçilere de hakkı olanı versin. Biz fazladan bir şey istemiyoruz.

Hakkımız olanı istiyoruz. Biz yıllarca kırtasiye parası, çocuk yardımı, bayram ikramiyesi falan görmedik. Ne zaman ki grev gündeme geldi, işçiler greve çıkmasın diye yarım maaş ikramiye, çeyrek altın ikramiye vb. vermeye başladılar. Daha önce söz konusu bile olmamıştır. Grev olmasa alamayacaktık. Zaten grevden önceki süreçte ekstra işçi alımı yaptılar o da yetmedi 50 tane Hintli işçi aldılar. Bunlar üretimi devam ettirip grevi kırmak için yapıldı.

Göçmen işçi alımını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Çalışma Bakanlığı 'kayıt altında yabancı işçi çalıştırılabilir.' diye izin vermiş. Bu buradaki işçi açısından bir ücret kaybı yaratabilir. Diğer yandan farklı milliyetlerden insanlar açısından çatışmaya neden olabilir. Hintli işçi veya başka bir yerden gelen işçi fark etmiyor. Tamamen grev kırıcılık için işe alınıyor. Bu yarın başka fabrikalarda da yapılabilir. Yani patronlar işçiye karşı ucuz iş gücü veya grev kırıcı olarak kullanılabilir. Bu da ırkçı bir tutumun gelişmesine neden olabilir. Yani sonuçta Hintli olsun başka bir yerden olsun o da ekmeğinin peşinde, bizde ekmeğimizin derdindeyiz. Ama patronlar bunu hak arayan işçi-

lere karşı kullanırlarsa bu tehlikeli bir duruma yol açabilir. Buradaki işçi diyecek ki "Vay onlar geldi benim işime son verildi, onlar geldi benim ücretimi düşürdü" bu gerçekten sıkıntılı bir durum yaratacak. Buradan yabancı işçi düşmanlığı körüklenecek. Yoksa elbette onlarda bir ekmeğin parası kazanacak. Ama hepimiz eşit ücrete çalışalım. Biz yarın fabrikaya sendikalı olarak girip TİS yaptığımızda o işçiler de bu sözleşmeden yararlanacak. Biz hayır onlar Hintli daha az kazansın diyemeyiz ki. Ama şu an bize karşı işe alındılar. Ulusu, dili, inancı, rengi farklı olabilir ama emeğin rengi aynı, hepimizin emeği aynı. Biz böyle bakmalıyız. Göçmen işçiler konusu hassas bir konu bu açıdan.

1 Mayıs'ı Nasıl Geçireceksiniz?

Hak İş Konfederasyonu Gebze'ye çağrı yaptı. Öz Gıda İş olarak biz de bu çağrı üzerine Gebze'ye gideriz. Ama Taksim'i de gündemimize aldık. Arkadaşlarımızdan bir kısmını da grup olarak 1 Mayıs'ta Taksim'de olacak şekilde planlıyoruz.

Lezita'nın İşçi Kadınları

Emine Kızıllarlan: Ben sekiz yıldır Lezita'da çalışıyorum. Fabrikada farklı bölümler var. Kesim, kasalama, tabaklama, dondurulmuş ürün, bıçak, tartı, paketleme, kolileme gibi. Ben sabit bir bölümde çalışmıyorum. Benim gibi nerede ihtiyaç olursa oraya koşan kadın işçiler var. Fabrikada kadın işçiler çoğunlukta. Ama burada kadın işçi erkek işçi diye bir iş ayrımı yok. Erkek işçiler ne iş yaparsa aynısını kadın işçiler de yapıyor. Mesela ben kasada ihtiyaç varsa kasaya gidiyorum. Kasalar ağır en az 20-25 kilo civarında ve biz onları taşıyoruz. Tartıda, paketlemede ihtiyaç varsa oraya gidiyorum. Ağır kaldırdığımız için de ben de dahil bir çoğumuzda bel fıtığı var. Bıçakta çalışan kadın arkadaşlarımızın da sürekli aynı hareketi yoğun bir şekilde yapmalarından dolayı sinir sıkışmaları oluyor. Ve bu konuda ciddi problemler yaşıyorlar. Çeşitli meslek hastalıklarına yakalanıyoruz. Burası gıda üretimi yapılan bir yer olduğu için fabrika soğuk. Fakat bizim giysilerimiz buna uygun değil bu yüzden de sık sık soğuk algınlığına bağlı hastalıklara yakalanıyoruz. Rapor alıyoruz fakat bu da önümüze işten çıkarma sebebi olarak çıkabiliyor.

Çalışma koşullarımız çok ağır. Sağlık sorunu yaşayan işçiler farklı bir bölüme yönlendirilmiyor. Örneğin sinir sıkışması yaşayan bir arkadaşı başka bir bölüme verebilirler ama yapılmıyor. Aynı işte çalışmak zorunda bırakılıyor.

(...)

Çok yoğun bir tempoda çalışıyoruz ve kolay bir iş değil. Fazla mesailere kalıyoruz, sağlığımızdan oluyoruz. Fakat aldığımız ücretler çok düşük. Bu kadar yoğun ve ağır işe karşılık iyi bir ücret alsak daya-

nalım diyeceğiz. Bir yerden sonra buna son vermek lazım diyerek sendikalı olmaya karar verdik. İyi de yapmışız diyorum bugün. Çünkü inanın eve gittiğimizde bitkin bir halde oluyoruz. Ama biliyorsunuz ki kadınlar eve gittiğinde de işler onu bekliyor. Bu bizi çok zorluyor. Böylesine yoğun çalışmaya karşılık benim bir fazla mesai ücretim yok, yaptığım işe göre prim almıyorum. Bir ikramiyem yok, hafta sonları tatil yapamadığımız oluyor. Bir bayram tatili yapmış değilim örneğin. İlk defa grevde olduğum için bayramda ailemle birlikte vakt geçirdim. "Ben de insanmışım" dedim biliyor musunuz? İlk defa grevdeyken arkadaşlarımla sohbet ettim. Benim eşim de yedi yıl çalıştı fabrikada ama bu böyle gitmeyecek dedi ve ayrıldı. İkimizin de çok yoğun çalışmamıza rağmen bu kadar düşük ücret almamız ciddi bir problemdi gerçekten.

(...)

Dediğim gibi grev sürecinde insan olduğumun farkına vardım. Evet sendikalaşma sürecinde ciddi sorunlar yaşadık. Bir çok insan istifa etmesi için ikna edilmeye çalışıldı, tehdit edildi. Ama ben şimdi iyi ki sendikalı olmuşum diyorum. Çünkü birlikteyiz ve bir güç olduğumuzu gördük. Şu an grevimizi coşkuyla, kararlılıkla sürdürüyoruz. Sendikalı olarak girip çalışmaya kadar da devam edeceğiz. Başka türlü devam etmemiz mümkün değildi. Hepimiz ağır çalışma koşullarından bitkin halde oluyorduk ve tüm bu çalışmaya karşılık çok düşük ücretler almak bizi daha da zorluyordu. Sendikalı olarak işbaşı yapmaya kadar da hakkımızı istemeye, grev alanında olmaya devam edeceğiz.

Sibel Sürücü Ölümsüzdür

"İnsanın idealleri uğruna yaşamıyla, ölmesi arasında bir fark görmüyorum."

Ölüm Orucu eylemlerinde, eyleminin 122. gününde ölümsüzleşen Sibel Sürücü'nün sözleriydi bu sözler...

19 Aralık katliamının ardından F Tipi zindanlarda başlayan Ölüm Orucu eyleminin ilk gönüllülerinden biriydi Sibel Sürücü. Çok genç yaşta girdiği devrim kavgasına, yaşamının son nefesine kadar devam etti. Leninistlerle tanıştıktan sonra, 16 yaşında Tokat'ta öğrenci mücadelesine başladı. İstanbul'a geldiğinde de sürdürdüğü mücadele sonrası 1999'da tutsak düştüğünde, 13 Mart GKB Merkez Komitesinde idi.

Kısa süre sonra zindanlarda yaşanan 19 Aralık Katliamını Ümraniye zindanında karşılayan Sibel, hücrelerde başlayan Ölüm Orucu eyleminin ilk gönüllülerinden oldu. Kartal zindanında kalan Leninist tutsak Sibel Sürücü, 22 Nisan 2001'de 33 kiloya kadar düştü ve hastaneye kaldırıldı... Sibelimizin kalbi eyleminin 124. gününde daha fazla dayanamadı ve durdu...

Sibel yoldaştan geriye amansız bir mücadele ruhu, dindirilemez araştırma, öğrenme merakı, başeğmezliği miras kaldı yoldaşlarına... Ve dizeleri:

"Bırak
bırak yüzün şiirle örtülsün
sen yıldızlara bak,
Bırak dünyanın yükünü
ve zaferin türküsünü
yaşayanlara, yoldaşlarına
Sen hepsinin üzerindesin
tüm gözlerin çevrildiği yerdesin
denizin ufkunda
gökyüzünün sonsuzluğunda"

“Taban Maaş Hakkı Ne Oldu?”

22 Nisan günü Kadıköy’de açıklama yapan Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, söz verilen taban maaşı haklarını sordu. Öğretmenler haklarından vazgeçemediklerini ve alıncaya kadar her yerde olmaya devam edeceklerini vurguladı.

Kurulduğu günden itibaren taban maaş hakkı mücadelesi veren Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası, Kadıköy Süreyya Operası önünde “Taban Maaş Hakkı Ne Oldu” şiarıyla eylem yaptı.

“Taban Maaş Hakkımız Alacağız”, “Öğretmenler Soruyor Taban Maaş Ne Oldu”, “Patronların İnsafına Kalmayacağız”, “Asgari Ücretle Yaşamak Zorunda Değiliz”, “Biz Kimin Öğretmeniyiz” yazılı dövizler taşıyan öğretmenlerden Burcu Çıra, Meclis önünde gerçekleştirdikleri kitlesel eylemi hatırlattı.

Yüzlerce eğitim emekçisinin dondurucu soğukta ve polis ablukasında saatlerce eylem yaptığını, oluşturdukları baskı sonucu Bakanlığın görüşmek zorunda kaldığını söyledi. Bakan Yusuf Tekin’in Nisan ayında Meclis’e sunmak üzere özel ve kamu öğretmenlerinin statüsünü eşitleyecek bir yasa düzenlemesi sözünü verdiğini hatırlatan Çıra, ancak Nisan ayında hiçbir şekilde dönüş alamadıklarını ve telefonlarının açılmadığını aktardı.

Bugün bir görüşme gerçekleştirildiğini belirten Çıra, “Bugün burada bu sebeple toplandık. Biz bir grup öğretmen değil, ülkenin dört bir yanında tek yürek olmuş şekilde bekleyen binleriz. Çok kalabalığız, çok güçlüyüz. Binlerce özel sektör öğretmenini görmezden gelen Milli Eğitim Bakanı Yusuf Tekin’e bir kez daha sesleniyoruz; taban maaş hakkımızı alana kadar bu mücadeleden asla vazgeçmiyoruz, vazgeçmeyeceğiz. Emeğimizi, hakkımızı, meslek onurumuzu patronların insafına bırakmayacağız. Yasalar patronları değil öğretmenleri korusun. Bizim olanı alana kadar her yerde mücadelemizi sürdüreceğiz. Yaşasın mücadelemiz, yaşasın öğretmen sendikamız!” dedi.

Damla Topuz ise yetkililerin öğretmenlerin maaşları yükselirse özel okul patronlarının ödemekte zorlanacağını, bazı okulların kapanmasına neden olabileceğini söylediklerini belirterek “Siz çocukların iyi eğitim alması için hizmet vermesi gereken MEB misiniz yoksa özel okul patronlarının bakanı mısınız?” diyerek tep-

kilerini dile getirdi. Taban maaş hakkı için mücadeleyi sürdüreceklerini vurgulayan Topuz, “Biz hakkımız olanı alıncaya kadar Ankara’da ve her yerde olmaya devam edeceğiz” dedi. Eylem “Mücadele Dersini Öğretmenler verecek”, “Taban Maaş Hakkımız, Geri Alacağız”, “Yaşasın Öğretmen Sendikamız” sloganlarıyla son buldu.

Aynı gün imzaların teslimi ve sürecin gelişimini takip etmek için bir görüşme gerçekleştiren Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası Başkanı Eren Edebali ise görüşme sonrası şunları söyledi:

“Herkes merhaba, İçeride imza metinlerimizi, topladığımız imzaları vermek üzere ve aynı zamanda Şubat ayında yaptığımız görüşmenin devamını, süreç ile detayları öğrenmek üzere personel genel müdürü Bülent Beyle bir görüşme gerçekleştirdik. Kendisi imzaların direkt bugün (22 Nisan 2024) sayın bakan Yusuf Tekin’e ileteceğini ifade etti. Bununla birlikte söz konusu olan meslek kanunu üzerine yapılan çalışmanın devam ettiğini, herhangi bir aksamanın ya da iptalin söz konusu olmadığını, taslak çalışmasının devam ettiğini ifade etti. Bununla ilgili içerik tartışıldığını söyledi. Bu içerik, tartışılan bir süreç olduğu için bu konuda net bir şeyler ifade edemeyeceğini, sorumlu bakan yardımcısının Kemal Şamlıoğlu’nun olduğunu ifade etti. Biz onun aracılığıyla sayın bakan yardımcısı Kemal Şamlıoğlu’ndan görüşme talep ettik. Kendisi bir dönüşte bulunacak bize.

Buradan bir kez daha ifade ediyoruz: Taban maaş hakkı bizim için öncelikli olan ve mücadeleden kaçınmayacağımız, kararlılığımızı daha da güçlendirdiğimiz, büyüttüğümüz bir

talep. Bu talep için mücadelemizi devam ettireceğiz. Bu anlamıyla bakanlığa içeride de ifade ettik. Yüz binlerce eğitim emekçisinin talebi bu talep. Sadece bizim, sendikanın talebi değil. Sendikası aracılığıyla daha da anlaşılır hale gelen yakıcı hale gelen bir talep. Hem üyelerimize hem tüm eğitim emekçilerine buradan bir kez daha ifade ediyoruz. Süreci hızlandırmak açısından; taban maaş hakkını kazanmak için sendikamız elinden ne geliyorsa onu yapacaktır. Biz de bu şekilde zorlaya zorlaya da olsa diyalog yoluna her zaman açık olduğumuzu, çözüm odaklı olduğumuzu ve bakanlıkla bu süreçle ilgili görüşmelerimizi sürdürmek istediğimizi ifade ediyoruz. Daha sonra oluşacak olan içerikle ilgili bilgi dahilinde olduğumuz sürece kamuoyuna açıklamalarda bulunacağız. Burada gelen tüm basın emekçilerine, bu kadar süre beklediğiniz teşekkür ediyoruz.

Taban Maaş Hakkımızı Geri Alacağız!”

Yağlı Elleriyle İşlenen Dersler

T. Uğur Özgür

Çıraklık okulları diye bildiğimiz ama çocuk işçiliğinin yasallaştırılmasından başka bir şey olmayan Mesleki Eğitim Merkezi / MESEM adlı proje 2022 yılında MEB tarafından başlatıldı. Proje duyurusunun ardından başta Melek Liseleri olmak üzere Anadolu Liselerinden de pek çok öğrenci bu okullara geçişini yaptı. Çıraklık okulu olarak adlandırılan bu projede haftanın dört gününde staj-mesleki eğitim, bir gününde okulda teorik ve temel eğitim olarak 3 yıl içerisinde öğrenciler hem lise diplomasına hem de bir mesleğe sahibi olabiliyor. Bu, çıraklık okullarının görünen yüzü. Şimdi perdenin arkasına bakalım.

Çıraklık okulları öğrenci ve işçi gençliğin burjuva eğitim sistemine olan tüm beklentilerini yitirmesinin bir ürünüdür. Birçok öğrencinin yalnızca diploma için lise okuduğu; birçoğunun lise diplomasından da beklentisini kaybederek doğrudan iş hayatına girdiği; pandemi süreci ile birlikte gittikçe derinleşen ekonomik krizin toplumsallaştırdığı açlığa-sefalete karşı eve ekmek getirmek zorunda kalan öğrencilerin eğitim hayatını bırakmak zorunda kaldığı bir süreçte başlatıldı bu proje. Bir günlük ders günü ise çıraklık okulu öğrencisi için tatil günü olma özelliğini koruyor, eğer okul ders günü izni verip tekrar iş yerine dönülmezse...

Bu okulda bulunan pek çok bölümden herhangi birinde olan bir öğrenci, MESEM projesi ile anlaşmayı kabul edecek iş yeri bulmak zorunda. Bu zorunluluk çocuk işçiliğinin ucuz emek gücü olarak kullanılmaya başlatılmasının ilk aşamasıdır. MESEM kapsamında çırak yetiştiriciliği yapacak olan iş yeri bir çırağı işe almak için çok düşük ücretlerden, zorunlu mesaiye kadar pek çok şart ile kabul ediyor çırağı. Bu durum istisnai bir durum da değil, fitrat haline gelmiş ve her çırağın yaşadığı bir şey. İşe başlayan çırak, MESEM ile iş yapan başka bir işletmenin zor bulunmasından dolayı 3 yıllık eğitimini burada geçirmek zorunda ve bu yüzden bu iş yerlerinde psikolojik şiddet, hakaret, mobbing, okul günü mesaiye zorlama, hafta sonu mesaiye zorlama, yaz

tatilin tanınmaması gibi pek çok sorunla karşılaşılıyor.

MESEM olarak adlandırılan ve Mesleki Sömürü Merkezi diyebileceğimiz bu proje, öğrencilere mesleki eğitim vererek lise diploması alma gibi bir fırsat yaratıyor ancak proje aynı zamanda patronlara çocuk işçiliğini yasallaştırdı, bir çırağı verilen ücretin de çok daha aşağı fiyata ucuz emek gücü bulma imkânı sağladı ve hiçbir sosyal hakkı bulunmayan çocuklardan bir köle madeni yarattı. Son 6 ay içinde 5 çocuk işçi MESEM projesi kapsamında çalıştığı iş yerinde iş cinayeti sonucu hayatını kaybetti.

Çocuk işçiliğinin yasallaşması demek olan, emeklilikte sigorta başlangıcı için bile gözükmeyen çıraklık sigortası ile Türkiye burjuvazisi çocuklar üzerinden büyük bir emek gücü elde ediyor. MESEM, çocuk işçilerin iş cinayeti sonucunda ölmesini dahi "resmî" bir zemine oturarak, patronun egemenlik "hakkı" olarak ortaya çıktı. Geçtiğimiz dönem MESEM kapsamında çalışırken hayatını kaybeden arkadaşlarımız; 16 yaşındaki Zekai Dikici, 17 yaşındaki Ulaş Dumlu, 15 yaşındaki Ömer Girgin ve 17 yaşındaki Ömer Çakar ve 14 yaşındaki Arda Tonbul... Tek biri için dahi MESEM'e dava açılmadı, iş cinayetinin yaşandığı firmaya yaptırım uygulanmadı.

MESEM yalnızca çıraklık okulları değil, ustalık telafi programı ile yaptığı yazılı sınavlarda nice yetenekli ustayı işsiz bırakmış tamamen işçi sömürüsüne dayalı bir projedir.

Kapitalizmin yarattığı geleceksizlik sarmalına genç emekçiliğin hapsedilmesi.

Kapitalizm çökmekte olan düzenini ayakta tutabilmek adına yaşamın her alanına acımasızca saldırıyor. Ucuza üretim yapabilmek için işlemediği ekolojik ve toplumsal suç kalmadı. Binlerce genç işçinin iş cinayetlerinde ölmesine kâr uğruna gözünü yumdu. Yaptığı kâğıttan evleri fahiş fiyatlara satarak içinde yaşayana unutulmaz travmalar ve acılı bir ölüm bıraktı. Sermayesini arttırmak, iktidarını korumak için sayısız savaş ve insanlık suçu işledi. Düzeninin devamı için tarihin önüne geçerek, tüm insanlığı ve doğayı nükleer silahlarla tehdit ederek kendini dayattı. Kapitalizm, düzeniyle uyum içerisinde olmayan herkesi intihara ve ölüme sürükledi. Kapitalizmin yarattığı sömürü dolu hayat dışında başka bir yaşamı hayal dahi eden herkesi öldürmek için mücadele etti. Bizleri yaşamak için mücadele etmeye zorladı.

Bugün yaşamak, tek başımıza altından kalkamayacağımız bir mücadeleyi gerektiriyor. Gelin, hep birlikte mücadele edelim. Asıl yaşam bizim için, kölece yaşamı yıkıp emeğin iktidarını kurduğumuzda başlayacaktır.

Öğrencilerden Filistin İçin İşgal

17 Nisan günü sabaha karşı saat 04.00'te, ABD'de yüzlerce Columbia Üniversitesi öğrencisi kampüsün ana bahçesinde bir "Gazze Dayanışma Kampı" kurdu. Öğrenciler, Üniversite İsrail'den çekilene kadar burada kalacaklarını duyurdular.

Öğrenci eyleminin organizatörleri, "Gazze Dayanışma Kampı, Columbia Üniversitesi, İsrail'in apartheidinden, soykırımından ve Filistin'deki işgalinden kâr elde eden şirketlerden bağışlar da dahil olmak üzere tüm mali kaynaklarını çekene kadar kalacak. Colombia'nın tüm finansal yatırımları için tam şeffaflıkla daha fazla hesap verebilirlik sağlamalarını talep ediyoruz." dediler.

Kamp, Columbia Başkanı Minouche Shafik'in

kampüsteki Yahudi karşıtlığı suçlamaları nedeniyle ABD Temsilciler Meclisi üyeleri tarafından sorguya çekileceği Kongre duruşmasına denk getirildi.

Üniversite yetkilileri, öğrencileri eylemi bitirmeye, kampı dağıtmaya ikna etmeye çalıştı. Telkinler işe yaramayınca, işgal eylemine katılan öğrencileri okuldan uzaklaştırma ile tehdit ettiler.

Kısa süre sonra da eylemin örgütleyicisi öğrencilerden 15'i e-posta yoluyla uzaklaştırma cezası aldıklarını öğrendiler, öğrenci kimlikleri iptal edildi.

İşgal eylemine katılmayan öğrenciler ve Filistin'e destek olmak isteyen New Yorklular, kampın etrafında ve kampüsün dışında oturma eylemi başlattı. Sayı artınca polis kampüs önünde oturma eylemi yapan kitleye de saldırarak dağıtmaya çalıştı. Ancak bu, kitlenin daha kalabalıklaşmasına neden oldu.

Ertesi gün (18 Nisan) Columbia Üniversitesi'ndeki İsrail yanlısı öğ-

renciler Amerikan ve İsrail bayraklarını sallayarak 'Tanrı Amerika'yı Korusun' şarkısı ile insan zinciri oluşturarak, provokasyon yaratmaya çalışsa da, geri püskürtüldüler.

Kampüsün dışında toplananlara da saldıran polis 100'den fazla öğrenciyi tutuklasa da, New York halkı daha kalabalık olarak desteğe gelerek öğrenciler ve Filistin halkı ile dayanışma içinde olduklarını gösterdiler ve öğrencilerin okuldan uzaklaştırılmasını protesto ettiler.

Büyük bir kararlılık gösteren yüzlerce Columbia Üniversitesi öğrencisi, karşı karşıya kaldıkları şiddetli tutuklama furçasına rağmen yeniden bir Filistin dayanışma kampı kurdu. Batı Çimenliği'ni işgal eden öğrenciler, "Nehirden denize, Filistin özgür olacak" sloganları attı ve üniversiteden taleplerinin karşılanmasını istedi.

Columbia Üniversitesi öğrencileri, 1968'de de Vietnam Savaşı'nı protesto için kampüsü işgal etmişti.

Bu Sene 1 Mayıs'a Sınıfın İradesi Damgasını Vuracak

2024 1 Mayıs'ı yaklaşırken İstanbul'un emekçi semtlerinde ve kent meydanlarında Taksim çağrılarımız hız kazanmış durumda. 2024 Taksim 1 Mayıs Platformu bileşeni olarak Tuzla İçmeler köprüsü, Avcılar metrobüs, Esenyurt Tabela Meydanı ve Sarıgazi' de bildiri dağıtımları ve sokak ajitasyonları eşliğinde kitle çalışmaları gerçekleştirdik.

Ayrıca Kadıköy ve Gazi'de afiş çalışması yaptık, Gazi mahallesi ve Kaynarca'da pankart aşarak işçilere Taksim'de olmaya çağırdık.

Gazi Mahallesi'nde ise pazar dağıtımları gerçekleştirerek emekçi halkın sorunları üzerine sohbet ettik, Taksim çağrısını ulaştırdık.

İstanbul 1 Mayıs'ı bu yıl sermaye ve faşizm tarafından yasaklan- sa da emek örgütleri, sendikalar ve devrimci güçler Taksim iradesi için sokakta olacak.

Agrobay'ın İşçi Kadınları Bize Ne Anlatıyor?

Ayla Gök

Kadın işçilerin öncülüğünde şekillenen Agrobay Seracılık'taki mücadele, içeride kalan ödenmeyen ücret ve yıllık izin alacaklarının ödenmesiyle ilk önemli kazanımını elde etti. Agrobay Seracılık'ta sendikaya üye olmanın bedeli işçilere kod 46 ile işten çıkarılarak ödetilmeye çalışılsa da işçiler haklarını arama kararlılığıyla aylardır mücadele ediyor. Bu mücadele sonucunda işçilerin Ağustos ayı maaşları ve yıllık izin hakları ödenmiş durumda.

Agrobay işçilerinin eylem süreci serada ağır koşullarda; 60 dereceye kadar çıkan sıcaklık altında, eski araçlarla, güvenlik önlemleri alınmaksızın, kimyasal maddelere maruz kalarak çalışılan, kışın buz, yazın cehennem gibi servis araçlarıyla işe getirilip götürülen işçilerin sendikalaşması ile başladı. Sendikalaşma yeni baskıları ve işten çıkarmaları beraberinde getirdi. Ücretlerin düzenli yatırılmaması ve patronun üç ile altı aylık ücretsiz izin dayatması işçileri eyleme geçirdi. Bu manzara bize ETF Tekstil ve Flormar işçilerinin ve daha birçok eylemden çok tanıdık geliyor. İşçiler koşullarının iyileştirilmesi için binbir zorlukla sendikaya üye olduktan sonra işten çıkarılıyor. Agrobay işçisi bir kadın "sürekli hakarete maruz kalıyorduk, sessizce köşeye çekilip ağlıyordum, her bitkinin kökünde göz yaşım var," diyor. Bir başka kadın işçi "Kimileri cebimden mi vereyim parayı, kimileri duygu sömürsü yapma dedi. Biz buraya emeğimizin hakkı için geldik." diyor.

İşçiler tüm bu kötü koşullara rağmen çalışmaya devam ederken, patron Arzu Şentürk Salık, işçilerin eylemlerine ilişkin, "Hak bu şekilde aranmaz, yargıya gidilir. Hepimiz biliyoruz ki işçi zaten bu ülkede 1-0 önde başlıyor. Biz burada gece gündüz çalışıyoruz." ifadelerini kullanabiliyor. Oysa ki o seralarda gece gündüz ça-

lışan, hakarete, mobbinge uğrayan, çocuklarını göremeyen kadınlardır. Çocuğunu görmeyen işçilerden biri çocuklarına kendi annesinin baktığını ve hâlâ çocuklarının anneannelerine "anne" diye seslendiğini anlatıyor ve buna ne denli içlendiğinden bahsediyor. "Bizi görmeden büyüdü bu çocuklar" diyor.

Belki de eylemdeki Agrobay işçileri hayatlarında ilk kez sokaktaki bir eylemin parçası oldular. Tıpkı daha önce ETF işçisi kadınların, Flormar işçisi kadınların bir çoğunun ilk kez eylemde olması gibi. Belki de ilk kez, haklarını bu denli kararlı, inançlı savundular.

Tarım İşçileri Sendikası (Tarım-Sen) öncülüğünde yürütülen mücadelenin ilk yedi ayında muhatap alınmayan işçiler, 18 Mart'ta Bergama'dan Ankara'ya doğru başlattıkları yürüyüş sonrası, Madenci Anıtı önünde açıklama yaparak eylemlerini sonlandırdı. "Agrobay işçisi köle değildir!" cümlesiyle biten açıklama her işçi eyleminin ortak noktası halinde, işçilerin bize anlattığı asıl meseledir. Kadın işçilerden birisi yürüyüşün başlangıcında şu ifadeleri kullanıyordu: "Fakir olduğumuz için buralarda sürünüyoruz. Zenginlerin arkasında duran vardır. Bizim hiçbir değerimiz yok. Çünkü böcek gibi görüyorlar. Diyeceğim bu kadar. Suçumuz fakir olmak herhalde. Hakkımızı arıyoruz, hakkımızı. Hakkımızı versinler biz çekilelim buradan!"

Çoğunluğu kadın işçiler olan bu eylemlerde kadınların sendikalaşırken aşması gereken birçok engel aynı zamanda eyleme geçerken de karşılıklarına çıkıyor. Flormar, Migros, ETF, Agrobay gibi kadınların ön planda olduğu eylemlerde gördük ki işçi kadınlar örgütlü bir mücadelenin gerekliliğini görmüyor değiller. Ancak sendikalı olmaya karar vermek de dahil, eyleme geçerken ve yaparken, erkek işçilerden daha fazla "ince ele-

yip, sık dokumak", önce ailelerini ikna etmek ya da karşılıklarına almak zorunda kalıyorlar. Genç bir kadın işçinin maaşının sahibi aile olurken, evli bir işçi kadının maaşı ise, kocasının olmaktadır. Kadın işçiler çalışırken bile eve geldiklerinde, ev işçiliğine, çocuk-aile bakım işine devam ediyorken, eyleme giriştiklerinde evde onların işini kimin yapacağı sorusu ortaya çıkıyor. Evdeki çamaşırı, bulaşığı kim yıkayacak, yemeği kim yapacak, çocuklara kim bakacak... O yüzden kadınlar "destekçileri" baba ya da koca olmadan bu kararı almakta zorlanıyorlar. Haliyle kadın işçilerin örgütlenme ve eylem kararları gerçekten de büyük bir karar ve ileri atılmış bir adım oluyor. Agrobay işçisi kadınlar bu durumu şu sözlerle ifade ediyor. Kadınlardan biri, Ankara yürüyüşü için sabah evden çıkarken birkaç günlük yemeğini yapıp evi kızına emanet ettiğini anlatırken, bir diğeri de eşi ile kavga ederek yürüyüşe katıldığını anlatıyor. "Eşim, Ankara'ya gidersen bir daha bu eve dönme dedi. Ben de dedim ki, Ankara'ya da gideceğim, eve de geri döneceğim. Geldiğimde sen gideceksin."

Agrobay işçisi kadınlar tüm bu yaşadıkları zorluklara karşın eylemlerini haftalardır, kararlılıkla yürüttü. Onlar yalnızca patronlara, kapitalistlere ve onların güvenliğini üstlenen kolluk güçlerine karşı değil, aynı zamanda gerici ataerkil aile ilişkilerine de kafa tuttu. Birbirinden öğrenen ve güçlenen, önü durdurulamaz bu büyük devrimci güç kadınların özgürlük ve gerçek toplumsal eşitlik mücadelesi için ve tüm tahakküm biçimlerine son verecek insanlığın kurtuluşu için yürüyor. O yüzden, işçi kadınlar daha cüretli ve daha kararlı bir şekilde öne çıkarak kendi kurtuluşlarını kendi ellerine almalıdır.